

Dokazi o plagijatima Samira Arnautovića, dvije teze i prva knjiga

Samir Arnautović

Izvor umjetničkog djela

(Aspekti savremenog filozofijskog razumijevanja umjetnosti)

- MAGISTARSKI RAD -

Sarajevo, septembar 1992, obranjen april 1994.

Arnautović:

Predstaviti fenomen u njegovoj autentičnosti, moguće je stoga jedino u formi slike, formi u kojoj se riječju slika misli prije svega na odraz nečega.

“Prema tome bi slika svijeta bila nešto nalik slikariji bića u cjelini. Slika svijeta ipak iskazuje više. Time mislimo svijet sam, njega, biće u cjelini takvo kakvo je za nas mjerodavno i obavezno. Pod slikom se ovdje ne misli na otisak, već na ono što se nazire u izreci: imamo sliku o nečemu. To će reći: stvar sama stoji tako, kako s njom za nas stoji, pred nama. Stvoriti sebi o nečemu sliku znači: predstaviti sebi biće o onome, kako s njom stoji i kao tako postavljeno stalno ga imati pred očima. Ali nedostaje još odlučno određenje u biti slike. 'Imati sliku o nečemu' ne podrazumijeva samo, da smo biće uopšte predstavili, već da ono u svemu što mu pripada i što je u njemu složeno, stoji pred nama kao sistem.“ /str. 57/ fusnota 73, Arnautović navodi izvorni njemački tekst, M. Heidegger, *Die Zeit des Weltbildes, Holzwege*, str. 82, a ustvari prepisuje Hudoletnjakov prijevod od riječi do riječi, samo što riječ „uopće“ mijenja sa „uopšte“. Vidi dole.

Tamo gdje se formira slika svijeta zbiva se bitna odluka o biću u njegovoj cjelini, pri čemu se bitak bića traži i nalazi u njegovoj predstavnosti. /str. 58/

Heidegger:

Riječju slika misli se ponajprije na odraz nečega. Prema tome bi slika svijeta bila nešto nalik slikariji bića u cjelini. Slika svijeta ipak iskazuje više. Time mislimo svijet sam, njega, biće u

cjelini takvo kakvo je za nas mjerodavno i obavezno. Pod slikom se ovdje ne misli na otisak, već na ono što se nazire u izreci: imamo sliku o nečemu. To će reći: stvar sama stoji tako, kako s njom za nas stoji, pred nama. Stvoriti sebi o nečemu sliku znači: predstaviti sebi biće o onome, Okako s njom stoji i kao tako postavljeno stalno ga imati pred očima. Ali nedostaje još odlučno određenje u biti slike. 'Imamo sliku o nečemu' ne podrazumijeva samo, da smo biće uopće predstavili, već da ono u svemu što mu pripada i što je u njemu složeno, stoji pred nama kao sistem. /str. 20/

(...)

Gdje dolazi do slike svijeta, zbiva se bitna odluka o biću u cjelini. Bitak se bića traži i nalazi u predstavnosti bića. /str. 21/

(Martin Heidegger, Doba slike svijeta, preveo Boris Hudoletnjak, Zagreb, 1969, str. 20-21)

Rorty:

One way to describe what Heidegger does in his later work is to see him as defending the poets against the philosophers.

In the end, the business of philosophy is to preserve the *force of the most elemental words in which Dasein expresses itself*,

/Rorty, Richard (1991): Essays on Heidegger and others. Philosophical Papers Volume 2. Cambridge: Cambridge University Press, str. 34/

Arnautović:

Odatle Rorty i ističe da bi „jedan od načina kojim bi smo opisali Heideggerov pozni rad bio onaj kroz koji bismo njega gledali kao onog koji brani pjesnika od filozofa“ pri čemu se posao filozofije otkriva u očuvanju snage najtemeljnijih pojmova u kojima dasein izražava sebe, pokazujući se kao fenomen, koji svoj subjektivitet mora uzeti kao relativan jednako kao i određenje svoje egzistencije u svijetu, prema kojoj on jeste, nasuprot bogu, ens creatum.

/str. 53/

Rorty:

Thought, in Heidegger's honorific sense of the term, begins with a willing suspension of verificationism. It begins when somebody starts asking questions such that nobody, including himself or herself, can verify the answers for correctness.

(...)

In Heidegger's mind, the attitude of questioning which he thinks begins historical existence, and thus makes Dasein out of an animal, is associated with an ability to do what he calls "letting beings be."

/Rorty, Richard (1991): *Essays on Heidegger and others*, str. 44.

Arnautović:

Ovdje misao u Heideggerovom terminološkom smislu, počinje sa htijenjem za suspenzijom verifikacionizma, pokazujući da niko ne može verificirati ispravnost odgovora. Jednoznačni odgovori na taj način pokazuju se pouzdano neispravnim, ostavljajući pitanje otvorenim i dopuštenim za različita tumačenja. Biću se na ovaj način pušta da bude, pokazujući da raskrivanje, koje se pri tome dešava, nema pretenzije da naruši njegovu autentičnost.

/str. 58-59/

Mr. Samir ARNAUTOVIĆ

*PERSPEKTIVIZAM
NIETZSCHEOVE
I KRITIKA MODERNE*

MISLI

*(Doktorska disertacija)
Sarajevo, april 1997*

ARNAUTOVIĆ: str. 88

Objašnjavajući filozofiju kao kritičku nauku u značenju grčke riječi *krinein*, Heidegger smisao filozofije podcrtava u sintagmi „po sebi i za sebe preokrenuti svijet“ (*Die Grundprobleme der Phaenomenologie*, s. 19).

Korak dalje od razumijevanja filozofije kao univerzalne i potpuno kompaktne nauke, u njenom razumijevanju kao misli koja misli ono što i samo mišljenje omogućuje, koji poduzima Heidegger, nalazi se u definiranju ontologije ili „znanosti o bitku“ kao kritičke i transcendentalne znanosti“ 186.

Kada se ovo pitanje jednom definira na ovaj način, ono se premješta na razinu ontološke analitike tu-bitka, te na razinu vremenitosti ili temporalnosti.

Na ovoj razini jasno se pokazuje da svijet nije suma stvari ili bića, te da govoriti o unutarstvjetkim stvarima pretpostavlja da se one razumijevaju još u instanci njihovog imenovanja.

Time se pokazuje da svijet nije neka naknadnost, koja se izračunava iz sume bića, već se iskazuje kao ono pređašnje, što je prije svakog određenog shvatanja o bivstvujućem. To pređašnje se otkriva u svakoj pojedinačnoj egzistenciji i u njoj se potvrđuje.

Fusnote:

186 Martin Heidegger, Das Wesen der Philosophie, str. 23.

187 Martin Heidegger, Die Grundprobleme der Phaenomenologie, str. 19-23

Abdulah ŠARČEVIĆ:

O krizi moderniteta / Sumorni pejzaži / S onu stranu katastrofilije, str. 112,113, 114.

To da je filozofija uopće kritička znanost o "po sebi i za sebe preokrenutom svijetu", tu misao rani Heidegger preuzima i dalje tumači, preuzima je od ranog Hegela. Kod njega je riječ o biti filozofske kritike, o biti kritičke filozofije. Naime, filozofija je "samo time filozofija što je upravo protivstavljena razumu a time još više zdravom ljudskom razumu, a pod time se podrazumijeva prostorna i vremenska ograničenost jednog pokoljenja ljudi; u odnosu na razum svijet filozofije je po sebi i za sebe preokrenuti svijet (*eine verkehrte Welt*)"⁹

Heidegger je isticao ovaj smisao filozofije kao "po sebi i za sebe preokrenutog svijeta" još u onom dobu (1927.) kada je objašnjavao pojam filozofije kao kritičke znanosti u značenju grčke riječi *krinein*.¹⁰ U značenju moći diferencije, lučenja, odlučivanja, odabiranja, naprimjer, dana i noći, svjetline i skrivenosti. Ta riječ gubi svoj nespekulativni smisao. Spomenimo da ovdje razlikovanje/lučenje bitka i bića, tematsko uobličjenje bitka, ukazuje da smo time u načelu istupili iz područja bića, iz polja svega ontičkog. Riječ je o tome da ga time, to područje bića, transcendiramo, da ga nadilazimo. I to nije više čin dubokoumlja, posebno onog uobraženog, nije čin puke svijesti u novovjekovnom smislu. Jer, pomoću, ontološke diferencije u Heideggerovom smislu moguće je ontologiju ili filozofiju opravdati kao univerzalnu filozofiju; i, dakako, razumjeti kao djelo slobode čovjeka. Misliti ontološku razliku znači misliti ono što i samo mišljenje omogućuje. **Korak dalje koji čini Heidegger sastoji se u tome, da se ontologija ili "znanost**

o bitku" imenuje kao kritička znanost i kao "transcendentalnu znanost".¹¹

Kad je ova istovjetnost jednom postavljena, zahvaljujući razlikovanju (krinein) ili lučenju između bitka i bića, "fundamentalno pitanje" kao pitanje "o smislu bitka uopće" premješta se na razinu ontološke analitike ljudskog opstanka (tu/ bitka), na razinu vremenosti ili temporalnosti.

(...)

Jer, svijet nije suma stvari ili bića. To da smo u stanju govoriti o unutarsvjetskim stvarima, o unutarsvjetskom uopće, o okolnim i nama bliskim stvarima, da ih imenujemo i tako razumijevamo, svagda pretpostavlja da mi svijet razumijevamo. Mi živimo u njemu i od njegove istine. No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića. Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono predašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se predašnje otkriva i razumijeva "usvakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku".¹⁷ prije nego ono što susrećemo kao već uvijek otkriveno.

-
- 4 Martin Heidegger, *Die Grundprobleme der Phänomenologie*, Gesamtausgabe (II. Abteilung: Vorlesungen 1923.-1944.), Bd. 24, Frankfurt am Main 1975., S. 31 i dalje.
 5Ibid., S. 31.
 7 Ibid., S. 22.
 8Ibid., S. 16.
 9 Usp. G. W. Hegel, WW (Glockner) Bd. 1, S. 185; Jensi spisi (1801.-1807.) Veselin Masleša, Logos Sarajevo, 1983., S. 133. - Martin Heidegger, Ibid., S. 19.
 10M. Heidegger, Ibid. Usp. također Rječnik gerčko-hrvatski, F. Petračić, Zagreb, 1875., S. 472-482.
 11M. Heidegger, Die Grundprobleme der Phänomenologie, S. 23.
 12 Ibid.
 13Ibid., S. 127.
 14Ibid., S. 23.
 15 Usp. Martin Heidegger, Ibid., S. 157-158 i dalje.

Samir Arnautović

Nietzscheov nihilizam i metafizika

Biblioteka Logos

Sarajevo Publishing

1999.

Isti gore navedeni Šarčevićev tekst koji je već unio u svoju doktorsku disertaciju Arnautović će u svoju knjigu o Nietzscheu ponovo uvrstiti bez navodnika, bez parafraziranja i bilo kakvog upućivanja na Šarčevićevo djelo (ni u disertaciji ni u kasnije objavljenoj knjizi Šarčevićevo ime se ni na koji način ne spominje), dakle tuđe stavove ponovo predstaviti kao svoje vlastito gledište:

Samir Arnautović:

Na ovom pravcu Heidegger će smisao filozofije podcrtati u sintagmi „po sebi i za sebe preokrenuti svijet“ (2). Na ovoj ravni pokazuje se da svijet nije suma stvari ili bića, te da govoriti o unutarstvjetkim stvarima pretpostavlja da se one razumiju još u instanci njihovog imenovanja. Time se pokazuje da svijet nije neka naknadnost, koja se izračunava iz sume bića, već se iskazuje kao ono predašnje, što je prije svakog određenog shvatanja o bivstvujućem. To se predašnje otkriva i potvrđuje u svakoj pojedinačnoj egzistenciji.

/str. 29-30/

Abdulah Šarčević:

Heidegger je isticao ovaj smisao filozofije kao "po sebi i za sebe preokrenutog svijeta". No, svijet nije ništa naknadno, što izračunavamo iz sume bića. Sasvim se pouzdano može reći da svijet nije ono potonje, nego ono predašnje: ono što je već prije, svakog određenog shvaćanja o ovome ili onome bivstvujućem. To se predašnje otkriva i razumijeva "usvakom egzistirajućem ljudskom opstanku/tubitku"